

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

21 mai 2015(*)

„Trimitere preliminară – Libera circulație a capitalurilor – Derogare – Circulația capitalurilor care implică prestarea de servicii financiare – Reglementare națională care prevede impozitarea forfetară a veniturilor din capitaluri care provin din participarea la fonduri de investiții din străinătate – Fonduri negre”

În cauza C-560/13,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Bundesfinanzhof (Germania), prin decizia din 6 august 2013, primită de Curte la 30 octombrie 2013, în procedura

Finanzamt Ulm

împotriva

Ingeborg Wagner-Raith,

cu participarea:

Bundesministerium der Finanzen,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul A. Tizzano, președinte de cameră, domnii S. Rodin și E. Levits (raportor), doamna M. Berger și domnul F. Biltgen, judecători,

avocat general: domnul P. Mengozzi,

grefier: domnul K. Malacek, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 20 noiembrie 2014,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru doamna Wagner-Raith, de U. Ziegler, Rechtsanwalt;
- pentru guvernul german, de T. Henze, de A. Wiedmann și de K. Petersen, în calitate de agenți;
- pentru guvernul italian, de G. Palmieri, în calitate de agent, asistat de P. Gentili, avvocato dello Stato;
- pentru guvernul Regatului Unit, de S. Brighthouse, în calitate de agent, asistat de K. Bacon, barrister;
- pentru Comisia Europeană, de T. Scharf, de A. Cordewener și de W. Roels, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 18 decembrie 2014,

prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 64 alineatul (1) TFUE.

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între doamna Wagner-Raith, moștenitoare a doamnei Schweier, pe de o parte, și Finanzamt Ulm (administrația fiscală din Ulm), pe de altă parte, în legătură cu impozitarea veniturilor din capitaluri care provin din participații la fonduri de investiții cu sediul în Insulele Cayman (teritoriu de peste mări al Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord).

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

3 Articolul 1 alineatul (1) din Directiva 88/361/CEE a Consiliului din 24 iunie 1988 pentru punerea în aplicare a articolului 67 din tratat [articol abrogat prin Tratatul de la Amsterdam] (JO L 178, p. 5, Ediție specială, 10/vol. 1, p. 10) prevede că, „[f]ără a aduce atingere dispozițiilor de mai jos, statele membre elimină restricțiile privind mișcările de capital care se realizează între rezidenții statelor membre. Pentru a facilita aplicarea prezentei directive, mișcările de capital se clasifică în conformitate cu nomenclatorul prezentat în anexa I.”

4 Printre mișcările de capital enumerate în anexa I la Directiva 88/361 figurează, la punctul I, intitulat „Investiții directe”, participarea la întreprinderi noi sau deja existente în vederea formării sau a menținerii unor legături economice durabile.

5 Punctul IV din anexa menționată, intitulat „Operațiuni în unități ale întreprinderilor de plasament colectiv”, include în partea A, referitoare la „[t]ranzacții în unități ale întreprinderilor de plasament colectiv” printre altele achiziționarea de către rezidenți a unităților de întreprinderi străine de plasament colectiv tranzacționate prin bursa de valori și achiziționarea de către rezidenți a unităților de întreprinderi străine netranzacționate prin bursa de valori.

6 Notele explicative cuprinse în aceeași anexă precizează următoarele:

„În sensul prezentului nomenclator și al directivei, următoarele expresii au înțelesul de mai jos:

Investiții directe

Investiții de toate tipurile efectuate de către persoane fizice sau de către întreprinderi comerciale, industriale sau financiare, care servesc la stabilirea sau menținerea unor legături directe și de durată între persoana care furnizează capitalul și antreprenorul sau întreprinderea căroră le-a fost pus la dispoziție capitalul, în vederea desfășurării unei activități economice. Prin urmare, acest concept trebuie înțeles în sensul cel mai larg.

[...]

În privința întreprinderilor menționate la punctul I² al nomenclatorului, care au statut de societăți pe acțiuni, există participare de natura investiției directe atunci când majoritatea acțiunilor deținute de o persoană fizică[, de o] altă întreprindere sau de orice alt deținător îi dă posibilitatea deținătorului, fie conform dreptului intern al societăților pe acțiuni, fie conform altor

dispoziții, să participe efectiv la administrarea societății sau la controlul acesteia.

[...]"

Dreptul german

7 Articolul 17 din Legea privind vânzarea unităților deținute la fonduri din străinătate și impozitarea veniturilor provenite din unitățile deținute la fonduri din străinătate (Gesetz über den Vertrieb ausländischer Investmentanteile und über die Besteuerung der Erträge aus ausländischen Investmentanteilen) din 28 iulie 1969 (BGBl. 1969 I, p. 986), în versiunea aplicabilă între 1 ianuarie 2002 și 31 decembrie 2003 (denumită în continuare „AuslInvestmG”), prevedea, în ceea ce privește impozitarea veniturilor obținute din participații la fonduri de investiții din străinătate, următoarele:

„(1) Dividendele obținute din participațiile la investiții din străinătate [...] sunt considerate venituri din capital în sensul articolului 20 alineatul (1) punctul (1) din Legea privind impozitul pe venit [...]

[...]

(3) Alineatele (1)-(2a) sunt aplicabile numai în următoarele cazuri:

1. (a) în cazul în care societatea de investiții din străinătate a notificat autorităților intenția sa de a comercializa participații la investiții din străinătate care intră în domeniul de aplicare al prezentei legi, pe calea ofertei publice, a unei campanii de publicitate sau în mod similar [...] sau

(b) în cazul în care participațiile la investiții din străinătate, care au fost admise pe piața oficială sau reglementată a unei burse germane, cu excepția măsurilor de publicitate prescrise de bursă, nu sunt comercializate prin intermediul unei oferte publice, a unei campanii de publicitate sau în mod similar [articolul 1 alineatul (2)] și în cazul în care societatea de investiții din străinătate și-a desemnat un reprezentant al cărui sediu sau domiciliu intră în domeniul de aplicare al prezentei legi, care poate să o reprezinte în fața autorităților fiscale și a instanțelor cu competențe fiscală, precum și

2. în cazul în care societatea de investiții din străinătate notifică la fiecare distribuție de dividende efectuată titularilor participațiilor la investiții din străinătate, [...] în limba germană [valoarea dividendelor pentru fiecare participație și sumele specifice cuprinse în aceasta]

[...]

și dovedește, la cerere, corectitudinea acestor date.”

8 Articolul 18 din AuslInvestmG, în versiunea în vigoare între 30 decembrie 1993 și 31 decembrie 2000, prevedea:

„(1) În cazul în care nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 17, dividendele obținute din participațiile la investiții din străinătate [...] sunt considerate venituri din capital în sensul articolului 20 alineatul (1) punctul (1) din Legea privind impozitul pe venit [...].

(2) Trebuie să se facă dovada bazelor de impozitare menționate la alineatul (1). Documentele care servesc drept dovadă trebuie să fie redactate în limba germană sau să fie însoțite de o traducere în limba germană. Societatea de investiții din străinătate trebuie să numească un reprezentant cu sediul sau cu domiciliul în domeniul de aplicare al prezentei legi care să o poată reprezenta în fața autorităților fiscale și a instanțelor cu competență fiscală.

(3) Dacă nu se face dovada în mod corespunzător sau nu este desemnat niciun reprezentant, se impozitează dividendele obținute de beneficiar din participațiile la investiții în străinătate, precum și 90 % din diferența în plus dintre primul preț de răsumpțare stabilit în anul calendaristic și ultimul preț de răsumpțare stabilit în anul calendaristic pentru o unitate într-un fond de investiții din străinătate; se impozitează cel puțin 10 % din ultimul preț de răsumpțare stabilit în anul calendaristic. [...]"

9 Legea privind societățile de investiții (Gesetz über Kapitalanlagegesellschaften), în versiunea aplicabilă fondurilor de investiții naționale în perioada în cauză în litigiul principal, prevedea în esență ca deținătorii de participații să fie impozitați potrivit „principiului transparenței”, și anume să fie tratați ca și cum ar fi realizat ei înșiși în mod direct veniturile obținute din participațiile la portofoliul colectiv.

Litigiul principal și întrebările preliminare

10 În cursul anilor 1997-2003, doamna Schweier deținea un depozit la LGT Bank AG (denumit în continuare „LGT”) în Liechtenstein, care conținea în special participații la fonduri de investiții cu sediul în Insulele Cayman. Aceste fonduri de investiții, care nu îndeplineau obligațiile de notificare, de autorizare și de prezentare a dovezilor prevăzute la articolul 17 alineatul (3) din AuslInvestmG și care nu desemnaseră un reprezentant în temeiul articolului 18 alineatul (2) a treia teză din AuslInvestmG, erau, pentru acest motiv, considerate în Germania drept fonduri numite „negre”, căror li se pot aplica dispozițiile articolului 18 alineatul (3) din AuslInvestmG.

11 În cursul anului 2008, doamna Schweier a informat, pentru prima dată, Finanzamt Ulm că, în cursul anilor în discuție, a obținut venituri din capital care proveneau printre altele din depozitul pe care îl deținea la LGT. Astfel, prin intermediul unor declarații fiscale de rectificare, doamna Schweier a declarat aceste venituri administrației fiscale, după ce a calculat quantumul lor pe baza documentelor puse la dispoziție de LGT, iar ulterior, în temeiul articolului 18 alineatul (3) din AuslInvestmG, aceasta a determinat un quantum forfetar pentru fiecare dintre anii fiscali în cauză.

12 Administrația fiscală în cauză a modificat deciziile de impunere ale doamnei Schweier corespunzătoare acestor ani fiscali, stabilind quantumul veniturilor din capital care provin din titlurile de participație în cauză la 44 970,69 euro pentru anul 1997, la 63 779,07 euro pentru anul 1998, la 106 826,16 euro pentru anul 1999, la 94 999,24 euro pentru anul 2000, la 96 055,10 euro pentru anul 2001, la 100 157,99 euro pentru anul 2002 și la 116 823,07 euro pentru anul 2003, adăru un total de 623 611,32 euro.

13 Doamna Schweier a introdus o contestație împotriva acestor suplimente de impozit, invocând incompatibilitatea impozitării forfetare prevăzute la articolul 18 alineatul (3) din AuslInvestmG cu principiul liberei circulații a capitalurilor. În opinia acesteia, impozitarea suplimentară nu trebuia să se bazeze decât pe beneficiile obținute efectiv, al căror quantum era necesar să fie evaluat. Doamna Schweier a solicitat ca veniturile sale din capital să fie impozitate potrivit articolului 18 alineatul (1) din AuslInvestmG și a pus la dispoziția administrației fiscale în cauză documentele și calculele necesare în acest scop.

14 Întrucât Finanzamt Ulm a respins această contestație, doamna Schweier a introdus o

acțiune la Finanzgericht Baden-Württemberg (Tribunalul Financiar din Baden-Württemberg). Prin hotărârea din 27 februarie 2012, această instanță a admis în cea mai mare parte această acțiune, considerând că articolul 18 alineatul (3) din AuslInvestmG încalcă principiul liberei circulații a capitalurilor, și a statuat, în consecință, că veniturile din capital încasate efectiv de doamna Schweier pentru participațiile în discuție erau, pentru fiecare dintre anii fiscali în cauză, inferioare cuantumului determinat în conformitate cu articolul 18 alineatul (3) din AuslInvestmG și se ridicaseră la un cuantum total de 260 872,97 euro. Finanzamt Ulm a declarat recurs împotriva acestei hotărâri în fața Bundesfinanzhof (Curtea Financiară Federală).

15 În cadrul acestui recurs, Finanzamt Ulm susține că în cauza principală trebuie să se aplice articolul 18 alineatul (3) din AuslInvestmG, întrucât această dispoziție intră în domeniul de aplicare al clauzei de standstill prevăzute la articolul 64 alineatul (1) TFUE. Astfel, pe de o parte, întrucât activitatea fondului de investiții este indisolubil legată de impozitarea investitorilor care dețin participații în acest fond, articolul 18 alineatul (3) din AuslInvestmG nu ar viza numai investitorii, ci și fondurile de investiții înseși, și ar privi, așadar, prestarea de servicii financiare în sensul articolului 64 alineatul (1) TFUE. Pe de altă parte, participația la un fond de investiții ar fi o investiție directă.

16 Potrivit instanței de trimitere, impozitarea forfetară prevăzută la articolul 18 alineatul (3) din AuslInvestmG este de natură să descurajeze investitorii germani să investească în fonduri care nu îndeplinesc cerințele prevăzute la articolul 17 și la articolul 18 alineatul (1) din AuslInvestmG, în măsura în care această impozitare forfetară este, în general, mai ridicată decât impozitarea aplicată investitorilor care dețin participații în fonduri rezidente și care nu fac dovada veniturilor pe care le obțin din acestea. S-ar adăuga imposibilitatea deținătorului de participații la un fond numit „negru” de a demonstra cuantumul efectiv al veniturilor obținute și de a eluda astfel impozitarea forfetară menționată, în condițiile în care Legea privind societățile de investiții nu prevede o impozitare forfetară de această natură în ceea ce privește ipoteza investiției într-un fond rezident.

17 Instanța de trimitere precizează că, în esență, norma prevăzută la articolul 18 alineatul (3) din AuslInvestmG și aplicată doamnei Schweier de Finanzamt Ulm pentru perioada în discuție exista deja la data de 31 decembrie 1993. Această instanță adaugă că fondurile de investiții în care doamna Schweier deținea participații trebuiau să fie considerate originare dintr-o țară, întrucât aceste fonduri fuseseră instituite în temeiul normelor de autorizare și de control în vigoare în Insulele Cayman, iar societățile de administrare a fondurilor de investiții aveau sediul acolo.

18 Cu toate acestea, instanța de trimitere are îndoieli că sunt îndeplinite condițiile materiale ale aplicării articolului 64 alineatul (1) TFUE și că articolul 18 alineatul (3) din AuslInvestmG are legătură cu prestarea de servicii financiare sau cu investițiile directe.

19 În aceste condiții, Bundesfinanzhof a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) În cazul participațiilor la fonduri din state terțe, libera circulație a capitalurilor prevăzută la articolul [63 TFUE] nu se opune unei reglementări naționale [în speță articolul 18 alineatul (3) din AuslInvestmG] conform căreia pentru deținătorii rezidenți de participații în fonduri de investiții din străinătate trebuie să se ia în considerare, în anumite condiții, în plus față de dividende, venituri fictive în cuantum de 90 % din diferența dintre primul și ultimul preț de răsкупrare din anul respectiv, însă cel puțin 10 procente din ultimul preț de răsкупrare (sau din valoarea la bursă sau din valoarea de piață), pentru motivul că reglementarea, rămasă în esență nemodificată de la 31 decembrie 1993, are legătură cu prestarea de servicii financiare în sensul clauzei de standstill prevăzute la articolul [64 alineatul (1) TFUE]?

În cazul în care răspunsul la prima întrebare nu este afirmativ:

(2) Participația la un astfel de fond de investiții cu sediul într-o țară terță reprezintă întotdeauna o investiție directă în sensul articolului [64 alineatul (1) TFUE] sau răspunsul la această întrebare depinde de aspectul dacă, în temeiul dispozițiilor naționale ale statului în care are sediul fondul de investiții sau pentru alte motive, participația oferă investitorului posibilitatea de a participa efectiv la administrarea sau la controlul fondului de investiții?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

20 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 64 TFUE trebuie interpretat în sensul că o legislație națională, precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede o impozitare forfetară a veniturilor deținătorilor de unități ale unui fond de investiții nerezident, atunci când acesta din urmă nu a îndeplinit anumite obligații legale, constituie o măsură cu privire la circulația capitalurilor care implică prestarea de servicii financiare în sensul acestui articol.

21 În această privință, trebuie amintit că articolul 64 alineatul (1) TFUE prevede o listă limitativă de mișcări de capital în cazul cărora este posibil să nu se aplice articolul 63 alineatul (1) TFUE și trebuie, ca derogare de la principiul fundamental al liberei circulații a capitalurilor, să facă obiectul unei interpretări stricte (a se vedea Hotărârea Welte, C-181/12, EU:C:2013:662, punctul 29).

22 În consecință, trebuie să se determine dacă legislația în discuție în litigiul principal are legătură cu circulația capitalurilor și dacă, în cazul unui răspuns afirmativ, această circulație a capitalurilor implică prestarea de servicii financiare.

23 În absența din Tratatul FUE a unei definiții a noțiunii „circulație a capitalurilor”, Curtea a recunoscut o valoare indicativă nomenclatorului care constituie anexa I la Directiva 88/361, în condițiile în care, potrivit a ceea ce se amintește în introducerea acestei anexe, lista pe care o conține nu are caracter exhaustiv (a se vedea în acest sens Hotărârea van Hilten/van der Heijden, C-513/03, EU:C:2006:131, punctul 39, Hotărârea Missionswerk Werner Heukelbach, C-25/10, EU:C:2011:65, punctul 15, și Hotărârea Welte, C-181/12, EU:C:2013:662, punctul 20).

24 Achiziționarea de către rezidenți de unități, tranzacționate sau netranzacționate prin bursa de valori, ale unor organisme străine figurează printre mișcările de capital prevăzute în partea A, referitoare la „[t]ranzacții în unități ale întreprinderilor de plasament colectiv”, de la punctul IV din anexa I la Directiva 88/361, intitulată „Operațiuni în unități ale întreprinderilor de plasament colectiv”.

25 Perceperea de dividende de la un organism de plasament colectiv, de?i nu este men?ionat? în mod explicit în acest nomenclator în calitate de „mi?care de capital”, poate fi asimilat? achizi?ion?rii de c?tre reziden?i a unit??ilor, tranzac?ionate sau netranzac?ionate prin bursa de valori, ale unor organisme str?ine ?i, prin urmare, este indisolubil legat? de circula?ia capitalurilor (a se vedea în acest sens Hot?rârea Verkooijen, C?35/98, EU:C:2000:294, punctul 29).

26 În consecin??, o legisla?ie na?ional?, precum cea în discu?ie în litigiul principal, care reglementeaz? impozitarea veniturilor investitorilor care de?in participa?ii în organisme de plasament colectiv, prev?zând modalit??i de impozitare diferite în func?ie de respectarea de c?tre fondul de investi?ii nerezident respectiv a dispozi?iilor articolului 17 alineatul (3) ?i ale articolului 18 alineatul (2) din AuslInvestmG, constituie o m?sur? cu privire la mi?c?ri de capital în sensul nomenclatorului men?ionat.

27 Prin urmare, trebuie s? se determine dac? mi?c?rile de capital vizate de o legisla?ie precum cea în discu?ie în litigiul principal implic? prestarea de servicii financiare în sensul articolului 64 alineatul (1) TFUE.

28 Se impune, în primul rând, s? se examineze teza, sus?inut? în special de instan?a de trimitere ?i de Comisia European?, potrivit c?reia numai m?surile destinate direct prestatorilor de servicii financiare ca atare ?i care reglementeaz? executarea ?i controlul opera?iunilor lor financiare, precum ?i autorizarea sau lichidarea lor ar putea intra sub inciden?a articolului 64 alineatul (1) TFUE, ceea ce nu ar fi cazul reglement?rilor referitoare la impozitarea investitorilor.

29 În aceast? privin??, trebuie, mai întâi, amintit? delimitarea dintre dispozi?iile tratatului referitoare la libera prestare a serviciilor ?i cele care guverneaz? libera circula?ie a capitalurilor.

30 Curtea a statuat deja c? din modul de redactare a articolelor 56 TFUE ?i 63 TFUE, precum ?i din locul pe care acestea îl ocup? în dou? capitole diferite din titlul IV din tratat reiese c?, de?i sunt strâns legate, aceste dispozi?ii au fost destinate s? reglementeze situa?ii diferite ?i c? fiecare dintre ele are un domeniu de aplicare distinct (a se vedea în acest sens Hot?rârea Fidium Finanz, C?452/04, EU:C:2006:631, punctul 28).

31 Decurge dintr?o jurispruden?? consacrat? a Cur?ii c?, pentru a determina dac? o reglementare na?ional? ?ine de una sau de alta dintre libert??ile fundamentale garantate de tratat, trebuie luat în considerare obiectul reglement?rii în cauz? (a se vedea în acest sens Hot?rârea Holböck, C?157/05, EU:C:2007:297, punctul 22 ?i jurispruden?a citat?, Hot?rârea Dijkman ?i Dijkman?Lavaleije, C?233/09, EU:C:2010:397, punctul 26, precum ?i Hot?rârea Test Claimants in the FII Group Litigation, C?35/11, EU:C:2012:707, punctul 90).

32 Astfel cum a ar?tat în esen?? avocatul general la punctul 67 din concluzii, o legisla?ie na?ional? al c?rei obiect prive?te în principal prestarea de servicii financiare într? sub inciden?a dispozi?iilor tratatului referitoare la libera prestare a serviciilor, chiar dac? aceasta ar putea determina sau ar putea implica mi?c?ri de capital.

33 Astfel, Curtea a statuat deja c? un regim na?ional în temeiul c?ruia un stat membru supune unei autoriza?ii prealabile exercitarea activit??ii de acordare de credite cu titlu profesional, pe teritoriul s?u, de c?tre o societate stabilit? într-un stat ter? ?i care are astfel ca efect împiedicarea accesului acestei societ??i la pia?a financiar? afecteaz? în mod preponderent exercitarea liberei prest?ri a serviciilor în sensul articolului 56 TFUE ?i urm?toarelor (Hot?rârea Fidium Finanz, C?452/04, EU:C:2006:631, punctele 49 ?i 50).

34 În schimb, într? în domeniul de aplicare al articolului 64 alineatul (1) TFUE m?surile

na?ionale al c?ror obiect prive?te, cel pu?in, în principal, circula?ia capitalurilor.

35 În aceste condi?ii, a impune, pentru ca anumite m?suri s? intre în domeniul de aplicare al articolului 64 alineatul (1) TFUE, ca acestea s? priveasc? direct prestatorii de servicii financiare ca atare ?i s? reglementeze executarea ?i controlul opera?iunilor lor financiare, precum ?i autorizarea sau lichidarea lor ar însemna s? se repun? în discu?ie delimitarea dintre dispozi?iile tratatului referitoare la libera prestare a serviciilor ?i cele care guverneaz? libera circula?ie a capitalurilor.

36 Interpretarea potrivit c?reia articolul 64 alineatul (1) TFUE nu are ca obiect s? fac? trimitere la situa?ii care intr? în domeniul de aplicare al liberei prest?ri a serviciilor este de asemenea confirmat? de faptul c?, spre deosebire de capitolul privind libera circula?ie a capitalurilor, cel care prive?te libera prestare a serviciilor nu cuprinde nicio dispozi?ie care s? extind? beneficiul dispozi?iilor sale la prestatorii de servicii resortisan?i ai unor state ter?e ?i stabili?i în exteriorul Uniunii Europene, obiectivul acestui din urm? capitol fiind asigurarea liberei prest?ri a serviciilor în favoarea resortisan?ilor statelor membre (Hot?rârea Fidium Finanz, C?452/04, EU:C:2006:631, punctul 25).

37 În schimb, din cuprinsul articolului 63 TFUE ?i al articolului 64 alineatul (1) TFUE reiese c?, în principiu, sunt interzise orice restric?ii privind circula?ia capitalurilor care implic? prestarea de servicii financiare între statele membre ?i ??rile ter?e, cu excep?ia cazului în care o astfel de restric?ie a existat, în temeiul dreptului intern sau al dreptului Uniunii, la 31 decembrie 1993 sau, dac? este cazul, la 31 decembrie 1999.

38 În consecin??, din cauza diferen?elor care exist? între dispozi?iile referitoare la libera prestare a serviciilor ?i cele referitoare la libera circula?ie a capitalurilor, în ceea ce prive?te domeniile lor de aplicare teritorial ?i personal, situa?iile prev?zute la articolul 64 alineatul (1) TFUE sunt în mod necesar altele decât cele prev?zute la articolul 56 TFUE ?i urm?toarele.

39 În continuare, trebuie amintit, astfel cum a subliniat avocatul general la punctul 74 din concluzii, c? criteriul determinant pentru aplicarea articolului 64 alineatul (1) TFUE const? în leg?tura de cauzalitate care exist? între circula?ia capitalurilor ?i prestarea de servicii financiare, iar nu în domeniul de aplicare personal al m?surii na?ionale în litigiu sau în raportul acesteia cu prestatorul – mai degrab? decât cu destinatarul – al unor astfel de servicii. Astfel, dup? cum s?a amintit deja la punctul 21 din prezenta hot?râre, domeniul de aplicare al articolului 64 alineatul (1) TFUE este definit prin referire la categoriile de mi?c?ri de capitaluri care pot face obiectul unor restric?ii.

40 În consecin??, împrejurarea c? o m?sur? na?ional? îl prive?te în primul rând pe investitor, iar nu pe prestatorul unui serviciu financiar, nu se opune ca aceast? m?sur? s? intre sub inciden?a articolului 64 alineatul (1) TFUE.

41 În sfâr?it, contrar a ceea ce sus?ine Comisia, din jurispruden?a constant? a Cur?ii rezult? c? reglement?rile fiscale ale statelor membre pot intra sub inciden?a articolului 64 alineatul (1) TFUE (a se vedea în special Hot?rârea Test Claimants in the FII Group Litigation, C?446/04, EU:C:2006:774, punctele 174-196, Hot?rârea Holböck, C?157/05, EU:C:2007:297, punctele 37-45, precum ?i Hot?rârea Prunus ?i Polonium, C?384/09, EU:C:2011:276, punctele 27-37).

42 În al doilea rând, în ceea ce prive?te domeniul de aplicare al derog?rii prev?zute la articolul 64 alineatul (1) TFUE, trebuie amintit c? interpretarea strict? a acestei derog?ri urm?re?te men?inerea efectului util al articolului 63 TFUE.

43 În consecin??, pentru a putea intra sub inciden?a derog?rii men?ionate, m?sura na?ional? trebuie s? priveasc? circula?ia capitalurilor care are o leg?tur? suficient de strâns? cu prestarea de

servicii financiare.

44 Astfel cum a subliniat avocatul general la punctul 74 din concluzii, pentru a exista o legătură suficient de strânsă, este necesar să existe o legătură de cauzalitate între circulația capitalurilor și prestarea de servicii financiare.

45 În consecință, într-o sub incidența articolului 64 alineatul (1) TFUE o legislație națională care, aplicându-se unor mișcări de capital având ca destinație sau provenind din țări terțe, restricționează prestarea de servicii financiare [a se vedea prin analogie cu circulația capitalurilor care implică investiții directe sau o stabilire în sensul articolului 64 alineatul (1) TFUE, Hotărârea Test Claimants in the FII Group Litigation, C-446/04, EU:C:2006:774, punctul 183, și Hotărârea Holböck, C-157/05, EU:C:2007:297, punctul 36].

46 În speță, achiziția de unități în fonduri de investiții situate în Insulele Cayman, precum și perceperea dividendelor care rezultă din acestea implică existența unor prestații de servicii financiare efectuate de aceste fonduri de investiții în favoarea investitorului respectiv. O astfel de investiție se distinge de o achiziție directă de către un investitor, de pe piață, de pârți sociale ale unor societăți, întrucât permite, datorită acestor servicii, în special să se beneficieze de o diversificare sporită între diferite active, precum și de o mai bună repartizare a riscurilor.

47 O legislație națională, precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede o impozitare forfetară, coroborată cu imposibilitatea ca investitorul să fie impozitat pentru veniturile pe care le-a perceput în mod efectiv, atunci când fondul de investiții nerezident nu îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 17 alineatul (3) și la articolul 18 alineatul (2) din AuslInvestmG, poate descuraja investitorii rezidenți să subscrie unități în fonduri de investiții nerezidente și are, așadar, drept consecință faptul că acești investitori vor recurge mai rar la serviciile unor astfel de fonduri.

48 În consecință, ținând seama de tot ceea ce precedă, trebuie să se răspundă la prima întrebare că articolul 64 TFUE trebuie interpretat în sensul că o legislație națională, precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede o impozitare forfetară a veniturilor deținătorilor de unități ale unui fond de investiții nerezident, atunci când acesta din urmă nu a îndeplinit anumite obligații legale, constituie o măsură cu privire la circulația capitalurilor care implică prestarea de servicii financiare, în sensul acestui articol.

Cu privire la a doua întrebare

49 Având în vedere răspunsul dat la prima întrebare, nu este necesar să se răspundă la a doua întrebare.

Cu privire la cheltuielile de judecată

50 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

Articolul 64 TFUE trebuie interpretat în sensul că o legislație națională, precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede o impozitare forfetară a veniturilor de înțitorilor de unități ale unui fond de investiții nerezident, atunci când acesta din urmă nu a îndeplinit anumite obligații legale, constituie o măsură cu privire la circulația capitalurilor care implică prestarea de servicii financiare, în sensul acestui articol.

Semnături

* Limba de procedură: germană.